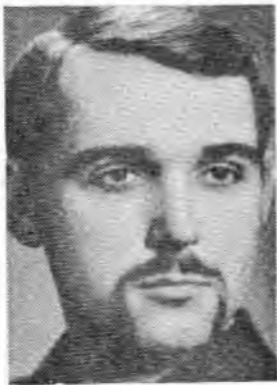

МИКОЛА
ТИМЧАК

КАЛИНИ ВИСОКА СКРИПКА

---

* * *

Ніні Матвієнко

*Мікрофони схилили голови,
зачудовані, заворожені.
Мікрофони ставали мальвами
у світанні прожекторів.
То були до світлиці голосу
ластівки й солов'ї запрошені
Із поліського льону неба,
із черемхових вечорів.*

*Музиканти ховались у сутінки,
щоб знічев'я бува не сполохати
Калинову високу скрипку,
що цвіла під смичками уст.
Про голубку а ще про голуба
скрипка плакала, скрипка тьохкала
І підстреленим криком птаха
розбивалася поміж люстр.*

МИКОЛА ТИМЧАК ПРО СЕБЕ

Народився 1956 року на Тернопільщині в селі Велика Березовиця.

У школі мені, правда, більше малювалося, ніж писалося. А от після Ровенського педінституту заповонила поезія. Друкувався у «Ранку», «Вітрилах-80», «Україні», «Літературній Україні», збірнику «Дзвінке джерело» (Ужгород).

В Ужгороді мені довелося бути на республіканській нараді молодих літераторів.

Підготував рукопис першої книжки.

Недавно надрукували кілька моїх віршів у альманасі «Улуг-Хем» в перекладі тувинською.

Вчителюю у Дубнівському районі на Ровенщині.

Зал сльозою бринів, як повинню,
втирав під очима «туші»,
Зал тремтів молодію вільхою,
притулившись до вітру слів.
Умивала сльоза зіниці,
умивались сльозою душі,
І серця тріпотіли в грудях
криленятами голубів.

БОСОНОГЕ СЕРЦЕ

Серце маю якесь предивне:
чи зима а чи літо — босе
І таке вже непосидюче —
хоч мотузку бери й припни.
Заманеться — біжить в отави
наслухати, що кажуть роси,
З колоском гомонить, то плаче,
коли влізе поміж терни.

То шукає вдовину стежку,
дріботить під вікно хутенько,
Відхиляє цікаву гілку,
щоб не стукала у шибки,
То вибрикує, мов лошатко,
біля мудрого серця ньеньки,
То зіцляючим дев'ясилом
припада до її руки.

А то кличе мене в дорогу,
у негоду, в поля, між люди —
І вночі валер'янки просить
та й не спить уже до зорі:

Сповідается унівголосу,
як воно мою землю любить,
На якій найсвітіші в світі —
матері.

То візьме і в біліську днину
забрєде на нейтральні смуги
І толочить трикляті межі,
сіє грицики, спориші...
Вже на крайнощах можна серце
нащепити, як дичку, другим,
Та боюсь, що воно не буде
до вподоби моїй душі.

Хтось нашпінтує серце взути
в постолі або в черевики.
«Проживеш, — каже, — дурню, довше.
Хай у кліті грудей сидить!»

Босоноге мое,
раниме,
я щасливий,
бо світ великий

Хоч краплиною свого болю
не в собі,
а в тобі
болить.

НЕВІДКУПНА ПОРА

Знають дерева,
що є невідкупна пора
розлучатись

З листям,
яке вже не варте й гроша.
В них залишається тільки гілляста душа.
Нічим прикритися!

Ніде від лісу
сховатись!

Знають дерева,
що є невідкупна пора
розлучатись.

Так і в людей:
невмолиме приходить,
неждане —

Зжовкнуть слова,
мов карбованці,
впавши до ніг.

Совість
в сучках і розсохах,
мов граб чи горіх,

Посеред роду,
як посеред пралісу,
стане.

...Мамина
осінь —
калиновий кущ
поміж нами.

ВЕЧІР ОСЕНІ

Зів'яле сонце впало в сизий вечір,
Немов підбитий крижень в комиші,
Торкають вільхи пальцями за плечі:
Тепла шукають у моїй душі.
Болять вітри над полем журавлями,
Ховає терен в жменях ягідки,
Які простягне взимку над снігами
І птицям дасть голодним із руки.

м. Дубно
на Ровенщині.

